

BETI MAITÉ!

(NERE JUSTACHO-RI).

Askotan ¡Jesús ona!
Zait ¡ai! gogoratzen
Ez ote zaitudan nik
Egiaz maitatzen,
Ta ala dan edo ez
Jarririk pensatzen,
Gau guztia, menturaz,
Orla det pasatzen.

* * *

Gero, ditudanean
Choriak nabaitzen
Kantari goiz-sentian
Dirala esnatzen,
Pišti guzti guztiak
Batera mintzatzen,
Loréak inzensua
Dutela banatzen,
Belarririk umillena
Dala goratutzen;
Eguzkia piškaka
Nola dan irtetzen,
Lañoak, urraturik,
Zeruronz igotzen,

Euskaldun mendiyetan
Ermítak agertzen,
Ta ezkillá, birunka,
Mezatará deitzen,
¡A!... orduan ni ere
Gozoro naiz asten
Nola ez dakitala
Bersóak egiten,
Ta ezpaditut ere
Dénak izkribatzen
Asko zaizkitalako
Etorri ta joaten,
Eguna pasatzen det
Jauna adoratzen!

* * *

Baña arratsa dator:
Ta, oieratzean,
Nere konzienzia
Esamiñatzean,
¿Nón dira nere obrak?
Neri galdetzean,
Itz onakiñ bakarrik
¡Ai! arkitutzean,

Ta zerbait egiñ badet
 Begira jartzean
 Maiteak nai bezela
 Egiñ ote dedan...
 Orduak badijoaz,
 Loák ez nau artzen,
 Eta iduritzen zait
 Nagola ikusten
 Choriak arboletan
 Lotan nola dauden,
 Ametsetan bezela
 Loréak mugitzen,
 Bildots chikia ere
 Lo dala gelditzen
 Amaren anparoen
 Gaba iragotzen,
 Ta ermitak išillik
 Mendi egaletan,
 Ta gurutze batzuek
 Bide bazterretan,
 Ta eziñ konta ala
 Kanpo Santuetan;
 —Maité!—guri esanaz
 ¡Bakar! illargitan!

*
 * * *

¡O Jauna!... ¡zér ote naiz
 Ni Zure aurrean!
 Aundia da sortitza
 Zuri kantatzean,
 Aundia gero lotan
 Zugan gelditzean,
 Baña ni aundiago,
 Mendi egalean,
 Ermita chiki artan
 ¡Meza entzutean!
 ¡A!... Utsa da neretzat,
 Utsa, kantatzea,
 Utsa lo gelditza,
 Utsa esnatzea;
 Egunaz eta gabaz
 Nere izatea
 Da nere Maitearen
 Diña egitea.
 Egi-egiaz, obraz,
 ¡Maitea! deitzea,
 ¡Bai Jesús! Zuregatik
 Asnase artzea,
 Eta azkenekoa
 Zuri ematea!
 ¡Maitatzen bizitzea!
 ¡Maitatzen iltzea!

ANTONIO ARZÁC.

1889-ko Marchoan,

